

EUSKAL HERRIA SOZIALISTA

94 zenbakia
euro 1
laguntzarekin: 2 euro

**Ezker
Iraultzailearen
aldizkaria**

Bozkatzea ez da nahikoa

**FAKISMOA
ez da eztabaidatzen**

**AURRE
egiten zaio**

Faxismoa ez da eztabaidatzen, aurre egiten zaio

Borroka kaleetan dago eta ez parlamentuan!

Espainiako Estatuan eta Katalunian ezkerreko hauteskundeetan izandako gainbeheraren ondoren, erreakzio espainolista labanak zorrozten ari da, U-23ko garaipenean pentsatuz. Vox eta PPK elkarrekin 140 udal eta gobernu autonomiko baino gehiago eratu dituzte helburu argi batekin: gerra irekia ezkerreko ekintzaileen, klaseko sindikalismo borrokariaren, independentismoaren, mugimendu feministaren, LGTBI kolektiboaren eta ekologismo antikapitalistaren aurka.

Faxismo espainolistaren programa klasikoa aldarrikatzera datoz, masa oinarri bat bilduz. 30eko hamarkadan Gil Robles-ekin CEDA eta diktadura frankistak astindu zuen berbera da: Espainiaren batasun sakratuaren nazionalismo amorratua, jabetzaren eta ordena kapitalistaren aldarria, erlijio katolikoa eta familia tradizionala.

Mugimendu feminista, antikapitalista eta klasekoa garaitu nahi dute, urte hauetan 78ko erregimenaren funtsezko zutabeak zalantzan jarri dituen, hala nola indarkeria matxista eta justizia patriarkala. Kataluniaren, Euskal Herriaren edo Galizaren autodeterminazio eskubidearekin amaitzea dute helburu, auzi nazionala ukabil militarrekin zapalduz, baztertu gabe

ezker independentistaren ilegalizazioa berrezartzea. Eta, noski, barra libre esploatazioarentzat, euren oinarri soziala diren enpresaburu txiki eta ertainentzat ahal duten guztia egiteko.

EAJri gustatzen zaion agenda, txapel-duna baitugu murritzetan eta pribatizazioan, patronalarekin prekaritatea hitzartzean, Ertzaintzaren errepresio basatian. Hortik datoz PSerekin eta PPrekin egindako itunak, EH Bildu gorakadari aurre egiteko. Baita ere, PSOERI alderdi Popularrak babesteko luzatu dion eskakizuna, Vox Gobernuan egon ez dadin. Ziurtatzen digute Ayusok eta Abascalek ez dutela zerikusirik muturreko eskuin espainolista berreko bazkidetzan!

Mendeku gosea

Mendeku goseak arrazoi argia du: klase agintariak hotzikarak pasa ditu azken urteetan EHn eta Estatu mailan eman diren altxamendu sozialen aurrean, Trantsizioaz geroztik indartsuenak: greba orokorrak, M15 mugimendua, duintasunaren martxak, osasun eta hezkuntza publikoaren aldeko mareak, 78ko Erregimena soken aurka jarri zuen Kataluniako herriaren al-

txamendua, Altsasuko gazteen aldeko borroka, ezkerreko feminismoaren grebak eta mobilizazioak, pentsionistak...

Langile klaseak, feminismoak, ezkerreko independentismoak, gazteriak edo mugimendu sozialek indar handia erakutsi dute egoera politikoa errotik eraldatzeko borrokaren, ekintza zuzenaren eta antolaketaren bidez. Horren gainean altxatu zen Podemos, Katalunian mugimendu independentista garatu zen, CiUko eskuina aurretik eramanaz eta ezkerreko independentismoa indartuz —bai ERC bai CUP— eta EH Bildu indartu du, Hego Euskal Herriko ezkerreko alderdi hegemoniko bihurtuz.

Hala eta guztiz ere, orain erreakzioaren bolada dator, Moncloan eskuin muturreko gobernu bat kokatzeko mehatxuarekin. Nola gertatu da? Eta, batez ere, nola egin diezaiokegu aurre egoera horri?

PSOE-UP Gobernua, EH Bildu, eta ezker erreformistaren krisia

Ezker borrokalariko milaka militanteek samenez ikusten dute erreakzionarioren oldarraldia. Baina gobernuak eta parlamentuko ezkerre ez da inolako azalpenik ematen ari horren atzean dauden kausa sakonen in-

guruan. PSOE-UP Gobernuaren “lorpenak” azpimarratzen jarraitzen da, eta beraz dena komunikazio-arazo batera mugatzen dute, eskuinak komunikabideak menderatzen dituelako. Baina horrek alderdi zentrala alboratzen du; izan ere, Gobernu honen jardunak, eta bai, propagandak!, ez du zerikusirik milioika langilek eta gaztek egunero bizi duten errealtatearekin.

Podemosek PSOE ezkerreko bultzatu behar zuen koalizio Gobernuak desgainu itzela eragin du. Funtsezko politikak ez dituzte milioika familia langileren bizi-baldintzak eraldatu edo hobetu, eta alderdi garrantzitsuetan erreakzioaren politikak errepikatu dituzte, bai, PSOEek, baina Podemosen, IUren eta PCEn konplizitate eta baimenarekin. Hor ditugu, besteak beste, Melillako sarraskia, Ukrainako gerra inperialistara armak bidaltzea NATO-rekin lerrotatuz.

Ezberdintasun sozialak eta pobreak gora egin dute, baita lan prekaritateak eta soldaten hondoratzeak ere. Osasuna, hezkuntza eta gainerako zerbitzu publikoak degradatzen eta pribatizatzen jarraitu da. Eta bitartean, enpresaburu handiek, armen industriak eta Ibex35ek irabazi errekorrak jaso dituzte.

1940ko kartel frankista eta Voxek Madrilan eseki zuen lona

Gasteizko Michelineko borroka

► KONTRAPORTADAN HASTEN DA eskakizunak. KPIari lotutako bermea sartzea lortu zen, baina bi urtero %2ko mugarekin, eta hori ez da nahikoa. Micheline soldata eskala bikoitza kentzeko borrokatzen jarraitzen dugu.

EHS: U-23 ondoren erreakzioa gobernu bat izateko aukeraren aurrean, zer sindikalismo mota behar dugu?

Iker Pérez (ESK): Michelin bezalako gatazketan markatu dugun bidea bide egokia da. Etorkizunari dagokionez, badakigu erronka garrantzitsuei aurre egingo diegula, eskuineko gobernu posible batekin, baina lehen lerroan

egongo gara langile klasearen interesak defendatzen. Gure eskubideen aurkako edozein neurriren aurka egongo gara, eta sindikalismo borrokalariko eta konprometitu baten alde borrokatzen jarraituko dugu. Micheline kasuan, borroka eta mobilizazioarekin, enpresa negoziatzera itzultzera behartu genuen, azken 30 urteetan ez bezala. Borroka hori ez da alferrik galduko jendearen kontzientzian.

Rubén Sánchez (CGT): Beti egon gara gure lan baldintzak eta baldintza sozialak bere horretan mantentzearen alde. Ez gaude prest horiek kentzen uzteko. Hori egiteko modu bakarra elkartzea eta kalera ateratzea da, gobernu

eta patronalari okerreko bidea hartzen ari direla erakusteko. Borrokarako sindikalismoa behar dugula uste dut, aurre egin eta eusteko prest dagoen sindikalismoa. Michelin eta Mercedesen kasuak horren adibide garbiak dira. Garai zail hauetan sindikalismo mota hori behar da.

Unai Arregi (LAB): Inkesta guztiek eskuineko agertoki bat planteatzen dute, baina, hala ere, gu aurrean egongo gara beti. Badakigu eskuinak gobernatu duen guztietan ez duela indarrik alferrik galdutako erasotzeko, lan erreformen, murritzeten eta abarren bidez. Baina gu beti aurrean izango gaituzte, neurri horien aurkako borrokan.

Nahiz eta EH Bildu ezkerrean kokatu den hainbat auzi garrantzitsuetan, hala nola Yolanda Diazen lan erreforman edo Mozal Legearekin, bere politika “pragmatiko eta posibilistak” suposatu duena EAJren eta Espainiako Gobernuaren aurrekontu antisozialak onartzea izan da, euskal eskola publikoaren pribatizazioa areagotuko duen hezkuntza lege bat bultzatzea, edo etxebizitza publikorik sortuko ez duen eta etxegabetzeak eta higiezinaren espekulazioa geldiaraziko ez dituen Etxebizitza lege bat babestea ekarri du. Politika horiek ere lorpen erabakigarri gisa justifikatzen dira.

EH Bilduren hauteskunde arrakastak ezin dute lausotu Estatuko ezkerrearekin gertatu denaz ohartzea. Euskal Herria ez da eta ez da izango salbuespena. Ezkerreko politika kontsekuente bat alde batera uzten denean sistema kapitalistak eskaintzen duen esparru “errealista” onartzeko, eta batez ere, masa-borroka, erakunde militante eta borrokalaria eraikitzea bazterten denean eta dena instituzionaltasun burgesera eta aritmetika parlamentaria mugatzen denean, emaitzak tamalgarriak izaten dira azkenean. EH Bilduk bide horretatik jarraitzen badu, ondorioak ordaintzen amaitu dezake.

Iraganeko ikasgaiak. Kontrairaultzaren zartailua

Bolada erreakzionario honen parekoa, iraganean 30. hamarkadan gertatu zen. Orduan ere, Alfontso XIII.aren erorketa eta Errepublikaren aldarrikapena, izaera iraultzailea hartu zuen masen borroka indartsu baten ondorioa izan zen eta Gobernu errepublikarrak itxaropen handiak piztu zituen.

Gobernu horrek ere ez zuen kapitalismoa hautsi nahi izan, lurjabe eta kapitalisten jabetza pribatua errespetatu zuen, Eliza Katolikoaren botereari eutsi zion, ez zuen erreakzionarioz betetako estatu aparatua eta armada garbitu, Kataluniarako edo Euskal Herriaren autodeterminazio eskubidea eta kolonien independentzia aitortzeari uko egin zion. Hare gehiago, Errepublikaren Defentsarako Legearekin langile grebak eta nekazarien matxinadak zapaldu zituen. Ondorioz, bi urteren ondoren, CEDAren erreakzio faxistak hau-

teskundeak irabazi zituen eta handik gutxira Gobernuan sartu zen.

Baina kontrairaultza gogor horrek 34ko urriko Asturiasko komuna hauspotu zuen, milioika langile eta jornalariaren kontzientzia bultzatu zuen eta iraultza sozialistaren aldi berri bat ireki zuen. Historia mekanikoki inoiz errepikatzen ez den arren, garrantzitsua da horrelako esperientziak kontuan hartzea prestatzeko eta porrot oso gogorak eragin zituzten akats berberak ez errepikatzeko.

Antolaketa eta borroka indar korrelazioa aldatzeko

Hauteskunde orokorren aurreikuspenak ilunak dira. Horregatik, borrokarako ezkerre berrarmatu behar dugu, militantea, eta bai, iraultzailea, eskuinarekin eta patronalarekin konfrontatzen duena.

Komunista iraultzaileok ez ditugu hauteskundeak gutxiesten, eta uztailaren 23an horregatik EH Bildu bozkatzeko deia luzatzen dugu. Baina badakigu ez dela etorriko eraldaketa sozial sakonik eta Euskal Herriaren askapen nazionalik, logika kapitalistari men egiten dioten parlamentuetatik. Marx eta Engelsek Manifestu Komunistan azaldu zuten bezala, “Estatu modernoaren gobernu burges klase osoaren

negozio komunak administratzen dituen batzordea besterik ez da.”

Garrantzitsua da Gobernura iristea zela ziotenak, edo erakunde kapitalista propioak, euskaldunak, erabiliz jendearen bizitza aldatu, Espainiako Estatuari desafio egin edo independentzia lortu ahal izango dugula diotenak, oker daude. Eskuina Moncloara iristen bada, eraso bat izango da, eta Parlamentuko jarrerak ez dute ezertarako balioko.

Euskal Herriko hauteskunde emaitzak ezberdinak izan dira eta izango dira. Baina arrazoiak ez dira kulturalak, baizik eta lan gatazka eta mugimendu sozial handiko egoera. ELA, LAB eta ESK buru dituen mugimendu sindikal borrokalaria bat egotea, patronalari eta EAJri aurre egiten diena eta langileak lantokietan antolatzen dituenak garrantzia handia du. Datorren azaroaren 30ean greba feminista deitzea horren adibide ona da, eta erreakzioari aurre egiteko modurik onena.

Borrokarako sindikalismoa behar dugu, klaseko feminismo iraultzailea, eta sistema kapitalista zalantzan jarriko duen antifaxismoa. Eta hori sozialismoaren alde egiten duen eta jabetza kapitalista, monopolio handiak eta bankuak desjabetze-

ko beharra konplexurik gabe defendatzen duen programa batekin bakarrik da posible. Horixe da gizartearen gehiengoaren arazo larriei erantzuteko eta hondamendi klimatikoa geldiarazteko bide errealista bakarra.

Ezker Iraultzaileak langile-mugimenduan eta gazterian, independentismo antikapitalistan, sindikatu borrokalarietan eta gizarte-mugimenduetan sustrai sendoak dituen alderdi iraultzailea eraikitzen ari gara. Borrokarako gaitasun frogatua duten erakundeak eraiki ditugu, hala nola Ikasle Sindikatua eta Aske eta Borrokalaria, eta lehen mailako papera jokatu dugu langile gatazka garrantzitsuetan. Konfiantza osoa dugu gure klasean, borrokatzen ari dena eta borrokatuko duena. Aurrez aurre ditugun erronka historikoen mailako zuzendaritza eraikitzea da eginkizuna.

Pauso bat aurrera emateko ordua da, antolakuntzaren ordua da. Egin bat Ezker Iraultzailearekin! Sozialismoa ala basakeria!

Gasteizko Michelineko BORROKA

Iker Pérez (ESK), Unai Arregi (LAB) eta Ruben Sánchez (CGT) ordezkari sindikalak

Gasteizko Michelineko ESK, LAB eta CGTko ordezkari sindikalak elkarriketatu ditugu. Langileek borroka eredugarria garatu dute hitzarmen eta soldata duinen defentsan.

Euskal Herria Sozialista: Zerk eragin du Michelinen ikusi dugun langileen leherketa?

Iker Pérez (ESK): Haserre-giroa aspalditik ari zen sortzen; izan ere, ez dira berreskuratu erosteko ahalmenaren mailak eta ez dira bete aurreko akordioak, hala nola soldata igoerak KPIarekin lotzea, lanaldia murriztea eta soldata-eskalak kentzea. Gure lan baldintzak hobetzeko lerro gorriak ezarri genituen. Hala ere, kontziliazioaren sindikatuak ohartarazi ziguten lerro gorriak jartzea "arriskutsua" zela eta enpresa ez zela egongo baldintza horietan negoziatzeko prest. Nahiz eta plataforma bateratu bat eratzea lortu genuen, enpresak hasieratik ezetsi zituen gure proposamenak.

Rubén Sánchez (CGT): Gure lan-eskubideetan beherakada izan dugu, bai soldatari dagokionez, bai familia eta lana uztartzeari dagokionez. Bidezko soldata nahi ditugu, gure lana islatzen dutenak eta bizitza duina baimenduko digutenak. Gainera, gure lan eta familia bizitzaren arteko oreka behar dugu. Grebak %90eko jarraipena izan du, eta egun batzuetan gehiago. Plantillak Aski da! esan du.

Unai Arregi (LAB): Greba faktore-konbinazio batek eragin du. Alde batetik, patronalak proposatutako akordioa lotsagarria izan da, eta fabrikako lan baldintzak nabarmen okertu dira azkenaldian. Leherketa sozialeko puntura iritsi ginen, eta galdutakoa berreskuratzeko neurriak

hartzea erabaki zuten langileek. Azken hitzarmenetan galdutako baldintzak berreskuratu besterik ez dugu egin nahi.

EHS: Zein ekintza proposatu dituzue, eta zer babes izan duzue plantillaren aldetik?

Iker Pérez (ESK): Hasieratik, enpresaren proposamenaren aurka ofentsiba abiarazteko beharra ikusi genuen, eta hasierako batzarrean mobilizazio-datak azaldu eta adostu ziren. Plantillaren erantzuna oso positiboa izan da eta gatazkaren garapena eredugarria izan da. Hemendik aurrera, eta CCOO, UGT, CSIF eta CCMk akordioa sinatu ondoren, lanean ari gara plantillak Gasteizen batzar lotesle bat izan dezan, zentro arteko batzordetik ateratzeko erabaki ahalmenarekin.

Rubén Sánchez (CGT): Maiatzaren 17an batzar orokorrerako deia egin genuen, proposatutako akordioa baloratzen. Batzar horretara 1.000 langile inguru joan ziren. Manifestazio batekin hasi ginen, eta ondoren lau eguneko greba-deialdia egin genuen. Tailer guztietan %90etik %95era bitarteko jarraipena izan zen, eta horrek argi utzi zuen plantilla ez zegoela ados enpresaren eskaintzarekin eta mobilizazioekin jarraitzeko prest zegoela. Pozik nago. Bazegoen bake sozial moduko bat, plantilla osoari eragin ziona, zeren bake sozialaren sindikatuak nahierara egiten eta desegiten zituzten akordioak enpre-

Unai Arregi (LAB)

Ruben Sánchez (CGT)

sarekin. Baina orain neurriak hartu ditugu eta mobilizatu egin gara. Sindikatu kontziliatzaileek eragiten zuten etsipenarekin hautsi dugu. Uste dut hau dela jarraitu beharreko bidea.

Unai Arregi (LAB): Hasieratik, sindikatu gisa izan dugun asmoa plantillak mobilizazioekin bat egitea eta inizatiba hartzea izan da. Langileen erantzuna masiboa izan da. Makina gehienak geldirik zeuden, behin behineko langile gutxi batzuk bakarrik lanean ari zirela. Enpresak aurkeztu zituen jarraipen datuak barrengarriak ziren, bulegoetako langileak, erdi mailako koadroak, zuzendariak... kontatzen zituen, eta zifrak apaindu. Maniobra horiek guztiak gorabehera, greba egunean ekoizpena erabat gelditu zen.

EHS: Zer balorazio egiten duzue enpresarekin sinatutako azken akordioari buruz?

Rubén Sánchez (CGT): Patronalaren ildoan dauden sindikatuak kontrakoa esan arren, akordioak ez ditu ia jasotzen langileek mobilizazioetan defendatu dituzten aldarrikapenak. Adibidez, lanaldimurrizketa aipatu zuten, baina, egia esan, Team Buildingen lanaldi bakar bat kendu zuten, produktibitateari nabarmen eragiten ez diona. Eros ahalmenari dagokionez, %9ko soldata galera izan dugu azken hitzarmenetik, eta konpondu gabe geratu da.

Unai Arregi (LAB): Hobekuntzak mugatuak izan dira eta ez dituzte betetzen galdutako eros ahalmena berreskuratzeko

2. ORRIAN JARRAITZEN DU ▶

